

IX

- Пристигнахме в Тамеа – каза роботът. – Сега ще се прехвърлим в хеликоптер.

Скоро се изкачиха с колата на една площадка върху сграда, намираща се накрая на града и до която водеше една специална улица. Там оставиха на един друг робот автомобил и се настаниха във въртолета, готов за излитане. Техният приятел-робот включи двигателя – чу се само свистенето на перките и нашите познати се издигнаха в синьото ясно небе.

- Каква чудна гледка, нали, Йолик?

- Да, направо да ти се завие свят!

- Ти като поет трябва да й обърнеш повече внимание.

- Аз нали това правя.

- Но сякаш си изразяваш презрението като казваш, че ти се завива свят.

- Напротив, изразявам си преклонението пред тази величествена и омайваща главата гледка.

- Много изкуствено говориш.

- А не искаш да си изразявам презрението

- Разбира се, че не е за презрително отношение тази гледка.

- Най-малкото за равнодушно.

- Ти ме изумяваш!

- А нима не е така?

- Ти просто желаеш да ми противоречиш.

- Да, макар че гледката е обикновена.

- Пък ти дори не се стараеш да се прикриваш.

- Не искам да съм лицемер.

- Ти, откакто си в тази страна, се отказа от всички пороци.

- Разбира се, а ти не се отказваш от заядливостта си.
- Все пак, това не е най-интересно. Я погледни надолу! Това навярно е столицата.

- Да, нея ще я разгледаме от въздуха, защото вие трябва да се връщате за обяд.

- Вярно, аз бях забравила, че трябва да ядем.

- Само че аз не съм, защото започва да ми стърже под лъжичката.

- Ти, въобще, си голям гладник.

- Ами, душа нося.

- Чревоугодник!

- Да не би да искаш от глад да умра?

- Естествено, че не, но не е нужно да поставяш яденето в такъв аспект.

- А именно?

- Да не го свързваш с душата си, защото ще си изменя мнението си за теб.

- Добре. Няма да споменавам вече за ядене и ще се храня, когато ми дадат.

- Ти така наистина ще умреш от глад!

- Ама че си! Престани да говориш по този въпрос, ами погледни долу столицата на тази прекрасна страна.

- Разбира се, че е прекрасна!

- А аз какво казвам?

- Същото, но с такъв тон...

- С какъв?

- От теб човек не може да разбере какво искаш! Ако не си тук, ще мечтаеш и фантазираш, а като те доведоха, започна да говориш с ирония за тази страна.

- Никога не можеш да познаваш тоновете на гласа ми.

- Винаги са фалшиви. Това го знам.

- Ти ме обиждаш!
- Е, не се сърди, де!
- Стана дванадесет и петнадесет. Ще ви закарам направо във вашия дом.

- Значи сме си имали и дом!
- А да не би да искаш на улицата да спим?
- С теб предпочитам в леглото.
- Глупчо!
- Ти от шега не разбираш.
- А ти не се чуваш, когато говориш.
- Извинявам се.
- Няма защо, моля! Знаеш ли какво ми се яде?
- Не, нямам представа.
- Банан. Ти обичаш ли банани?
- Не смея да кажа.
- Защо? Страх те е, да не би да ти кажа пак чревоугодник?

- Да.
- Страхливчо! Аз ти го казах веднъж.
- Помня.
- Много си злопааметен.
- Ех! Да не кажа нещо. Ти винаги ще бъдеш отгоре ми.

- Е, някой път ще ти отстъпя, но да не мислиш, че въобще ще ти предоставя моята фронтова линия в твои ръце. Не, миличък!

- Веднъж да чуя!
- Какво? А-а! Зажадняла ти душичката!
- Ти само ме подиграваш.
- Такава съм си. Но не мисли, че си ми антипатичен. Напротив! По-добър младеж за приятел не бих си намерила.
- Сега пък аз не мога да ти разбера тона.

- Сменяме си ролите.
- Добре, че си признаваш.
- Великодушна съм.
- Имаш голямо мнение за себе си.
- Това съм го чула от теб, иначе не бих го казала.
- Май че пристигнахме.
- Да, ние сме над град Нурионда – обясни роботът.

Аз ще приближа хеликоптера до верандата на апартамента ви и вие ще слезете.

- Благодарим ви за разходката и приятната ви компания – рече Йолик.

- Моля! – отвърна учтиво роботът и излетя по посока на град Тамеа, след като нашите приятели слязоха на верандата-оранжерия, която беше в момента открита.